

(Колос. 1: 6.) Но като чу, че Богъ е само единъ, малкый-тъ Хенрихъ хваня да ся сърди и да крещи, че тя *може*, защото неговъ-тъ бавачъ има много богове. Найподирь, той искачя на балконъ-тъ, и разказва на бавачъ-тъ си сичко, каквото че бѣше го учила тѣхна-та гостакыня; слѣдъ това сѣднѣ до него и прѣзъ цѣлый той день, нерачи да иде при Господжѣ-тѣ въ одаѣ-тѣ, безъ да гледа на това, че тя като желаше да го приаме пакъ при себе си, показуваше му найхубавы картинкы що имаше и еднѣ новѣ книгѣ.

Прѣзъ нощъ-тѣ подирь това, млада-та Господжя, като влѣзе въ одаѣ-тѣ си, моли ся съ присърце заради малкый-тъ Хенриха, и Отець небесный, когото призоваваше въ тайно, въ име-то на неговый-тъ възлюбенъ сынъ, послуша нейнѣ-тѣ молитвѣ; защото на утринь-тѣ Хенрихъ дойде при неѣ весело позасмѣнъ, тѣй що тя можеше пакъ лесно да му приказва за сѣщый-тъ